



Burgerlijk Armbestuur met zusters, verplegend personeel en bestuur (circa 1935-1940).

Terug in de schoot van Strouven

Opeens verschenen ze overal: aankondigingen van het project Stadsgoud. Op sociale media, in kranten, op televisie. Het blijkt een actie van de stichting Elisabeth Strouven. En dat is opvallend voor de fondsenclub, die tot voor kort nauwelijks de publiciteit opzocht.

Parmantig kijkt ze vanaf haar schilderij neer over de kamer van zorgkoepel Envida, de pasgeboren fusienaam van Vivre en GroenekruisDomicura. Welke naam de zorginstelling ook draagt, zij, Elisabeth Strouven, houdt haar vaste stek aan de muur. Sinds 1963 is Strouven naamgever van een eigen fonds. Ooit opgezet door het Burgerlijk Armbestuur van Maastricht om zieke, oude, gehandicapte en arme inwoners van de stad te helpen. En net als de vaste plek van het Strouvenschilderij is ook het doel van de stichting nooit veranderd. De houding en de plek in de stad echter wel. Althans: dat is de bedoeling van het bestuur, vertellen voorzitter Eddy Klomp en bestuurssecretaris Theo van Ballegooy. Strouven wil nadrukkelijk meer tussen de mensen gaan staan. De deuren open, de stad in.

► **Ideëen moeten bijdragen aan het sociale en culturele gezicht van Maastricht en de regio.**

Klomp: „Natuurlijk wisten mensen ons nu ook wel te vinden voor financiële steun, maar we merken toch dat het dan groten-deels om dezelfde groep gaat. Daarom proberen we nu via Stads-goud ook andere personen of clubs met goede ideeën te bereiken. Iedereen moet kans hebben op financiële steun vanuit onze stichting.” De gesloten stichtingsoester opent zich. Het past in het beleid dat Strouven een jaar of zes geleden heeft ingezet. Meer openheid, meer transparantie. Een bewuste keuze, zo zegt Klomp, voormalig topman van SNS Bank. „We wil-

len laten zien waar we voor staan, wat we doen. En ook wie daarvoor verantwoordelijk zijn. Daarom zijn er een raad van bestuur en een raad van toezicht aangesteld. Niet omdat er voorheen maar iets gedaan werd, maar zeker in deze tijd kan je bijna niet meer zonder een degelijk controle-orgaan. Met de uitgaven die wij doen, kun je je dat niet permitteren.” Ook werd de website van de stichting opnieuw opgetuigd. De namen van de bestuursleden, businessplan, jaarverslagen: het staat allemaal in alle openheid online. Iedereen kan zien wat de stichting Elisabeth Strouven uitspookt. Enkele cijfers uit het jaarverslag 2011-2012, het meest recente op de website: in 2011 kwamen ongeveer driehonderd verzoeken om steun binnen. Daarvan zijn er 209 door het dagelijks bestuur afgehandeld, dat er 69 afwees. Klomp legt uit: „Giften tot 2500 euro worden



Eddy Klomp en Theo van Ballegooy met een schilderij waarop Elisabeth Strouven staat afgebeeld.

door het dagelijks bestuur beoordeeld, grotere bedragen worden aan de plenaire vergadering van het algemeen bestuur voorgelegd.” In 2011 waren dat er 79, waarvan 25 initiatieven een bijdrage kregen van 10.000 euro of meer. In 2012: 210 verzoeken in totaal waarvan er negentig op een bijdrage mochten rekenen. Daarbij werden in 2011 en 2012 ook nog eens dertig ontwikkelingsprojecten gehonoreerd. In getallen: in 2011 keerde de stichting 3.707.988 euro uit, in 2012 was dat

1.108.420 euro. De stichting verwerft inkomsten door onder meer verhuur en verkoop van onroerend goed, schenkingen en rente-opbrengsten. De ontvangers zijn divers: van ouderen- tot jeugdprojecten en van monumenten tot carnavals-initiatieven. Klomp: „Iedereen krijgt een antwoord met daarin een motivatie waarom het initiatief wel of geen steun krijgt. Onze criteria zijn helder: ideeën moeten bijdragen aan het sociale en cultu-

rele gezicht van Maastricht. En de regio trouwens, want Elisabeth Strouven richt zich op het complete o43-gebied. Wel vragen we van elke subsidieontvanger een bewijs van zijn activiteit. Dat kan een verslag of een foto zijn, liefst met financiële onderbouwing. Of daar misbruik van wordt gemaakt? Nee, wij kennen onze aanvragers. Sterker nog: we krijgen wel eens geld teruggestort als mensen hun idee toch niet uitvoeren of als achteraf blijkt dat er minder

geld nodig was. Veelzeggend.” Met het nieuwe bestuursmodel en de daaraan gekoppelde koerswijziging heeft de stichting een bestuurssecretaris aangesteld, in de persoon van Theo van Ballegooy. Hij is belast met de dagelijkse gang van zaken en het opzetten van nieuwe initiatieven zoals Stads-goud. Klomp: „Daarvoor moet je echt iemand in dienst hebben. Die hadden we voorheen niet, waardoor we ook weinig kosten hadden. Maar wil je echt gewicht han-



Elisabeth Strouven.

aan je nieuwe koers, dan is daar mankracht voor nodig.” Van Ballegooy is de architect van Stads-goud. Door actief de boer op te gaan, hoopt Strouven mensen te vinden met ideeën om armoede in Maastricht te bestrijden. „Toch een van de hoofdthema's dezer dagen”, zegt Van Ballegooy. „Stille armoede is een groot probleem, en daar willen wij graag iets tegen doen. Maar niet zelf. We zien nu al ontzettend veel mooie buurtinitiatieven die gewoon onze steun verdienen. En ja, dat kan ook een projectje zijn van een huisvrouw in een volkswijk. Graag zelfs.” De stichting is van plan jaarlijks twee projecten à la Stads-goud neer te zetten. Allemaal gericht op een ander thema in de stad. „Vroeger wachtten we vooral op wat er op ons af zou komen, nu zoeken we dat de stad op. We laten mensen zelf actief zijn. We vragen hun wat zij vinden dat er moet gebeuren. Heel laagdrempelig.” Klomp: „We zien nu al dat we andere mensen bereiken dan eerst. Dat is pure winst. Mensen die het moeilijk hebben, verdienen onze steun. Ja, eigenlijk zijn we weer terug waar het ooit begon.” Terug bij de levensovertuiging van Elisabeth Strouven. Die vanaf de muur ziet dat het goed is.